

مهرتان ماندگار!

رها نصیری، آموزگار پایه ششم ابتدایی، استان زنجان

گویی همین دیروز بود. بچه‌ها با مدرسه خداحافظی کرده بودند تا به استقبال تابستان و تعطیلات بروند. همان روزهایی که کودکانه‌هایش، به‌خاطر جدایی از معلم و دوستان، با اشک چشم رقم می‌خورد و نوجوانانه‌هایش با خنده‌های اشک‌آلودی که نمایانگر احساسی لطیف بودند.

و اما حالا مهرماه است؛ ماهی که در آن، بار دیگر «آغاز» معنا می‌یابد و درهای امید گشوده می‌شود تا امیدآفرینان گرد هم آیند و باغبان اندیشه بدر زندگی در جان‌ها بکار.

یازده سال است که مهرماه برایم حال و هوای متفاوتی دارد؛ چون از نگاه یک معلم آن را می‌بینم و خودم را آماده می‌کنم تا دانش‌آموزان جدیدم، این امانت‌های ارزشمند، را بشناسم و با آنان زندگی کنم. شاید بتوان گفت مهرماه امسال فرصتی برای آغازی پربارتر و البته متفاوت‌تر است؛ چراکه بعد از بیش از دو سال، سایه‌ی کرونا کم‌رنگ شده و با آرامش بیشتری می‌توانیم در آغوش کلاس باشیم. فروردین‌ماه سال ۱۴۰۱ برای دانش‌آموزان و معلمان بسان مهرماه بود. بعد از مدتی طولانی، همه‌ی دانش‌آموزان می‌توانستند در کلاس درس در کنار هم باشند. بیاموزند و زندگی کنند. دو ماه پایانی سال تحصیلی گذشته، گویی فرصتی طلاگونه بود برای دانش‌آموزان و معلمان که همگی آن

را قدر می‌دانستند و حالا خداوند را شاکریم که فرصتی دیگر برای باهم‌بودنمان فراهم آمده است و امید داریم بار دیگر مدرسه‌ها با حضور دانش‌آموزان جان و طراوت بگیرند.

خوشا به حال مدارس که دوباره باصفا می‌شوند و خوشا به حال خیابان‌ها که بار دیگر حضور کودکان و نوجوانان روح‌امید را به آن‌ها خواهد بخشید!

کرونا در دو سال اخیر، برای همگان روزگاری سخت و طاقت‌فرسا رقم زد؛ اما شرایط دانش‌آموزان و اولیایشان و نیز معلمان در نوع خود خاص بود. به‌ویژه وقتی که امکانات لازم برای آموزش در دسترسشان نبود و نگرانی‌شان چند برابر می‌شد.

خوب است ما معلمان فراموش نکنیم، از ماه‌های پایانی سال ۱۳۹۸ تاکنون، کرونا تعدادی از دانش‌آموزان را به عزای عزیزانشان داغدار کرده است. فراموش نکنیم امکانات همه‌ی دانش‌آموزان و حتی مدرسه‌ها برای بهره‌گیری از آموزش مجازی هم‌سان نبوده است. فراموش نکنیم، در دو سال اخیر نسبت به گذشته، اولیا نقش مهمی در آموزش دانش‌آموزان داشته‌اند و سطح علمی و آگاهی آن‌ها برای همراهی فرزندان‌شان یکسان نبوده است؛ بنابراین سال تحصیلی جدید صبوری بیشتری از معلمان می‌طلبد. اگر سطح علمی دانش‌آموزی در حد انتظارمان نبود، به او یا همکارانمان که در دو سال گذشته معلمش بوده‌اند اشکال نگیریم و سعی کنیم نواقص را با صبوری برطرف سازیم. در کنار همه‌ی این ملاحظات، مثل همیشه تفاوت‌های فردی را به رسمیت بشناسیم و در نظر داشته باشیم که این فرشته‌های زمینی هر کدام از مسیر مخصوص به خود به آسمان می‌رسند.

حالا دیگر هم معلمان و هم دانش‌آموزان در زمینه‌ی سواد رسانه و فناوری تا حد زیادی مجهز شده‌اند. چه نیکو خواهد بود از این سواد و آگاهی برای خلق روش‌های جدید تدریس بهره بگیریم، آموزش حضوری را جذاب‌تر و مؤثرتر کنیم و دامنه‌ی آن را بیش از پیش گسترش دهیم. با برنامه‌هایی هدفمند و کارشناسی‌شده آموزش‌هایمان را به مهارت‌هایی برای زندگی در شرایط گوناگون گره بزنیم و این‌گونه علم و دانایی و شهروند شاد و متمدن بودن را در وجود نونهالانمان بپرورانیم.

امروز شعار «ما به انسان‌های شاد نیاز داریم، نه به دانشمندان» به مذاق‌ها خوش آمده است؛ اما اگر این شعار به باور جامعه تبدیل شود، همان‌طور که امروز از کمبود انسان شاد رنج می‌بریم، دیری نخواهد گذشت که از کمبود دانشمندان رنج خواهیم برد. هم‌اکنون هم آن‌قدر توانا نیستیم که دانشمندانمان را به‌عنوان سرمایه‌های کشور حفظ کنیم؛ ولی با این شعار از همین بضاعت اندک هم خالی خواهیم شد. بنابراین حالا بیش از همیشه نیاز داریم دانش‌آموزانمان را در همه‌ی ابعاد رشد دهیم و از هیچ بُعد زندگی انسانی غافل نباشیم. بیایید باور کنیم که بچه‌ها در مدرسه زندگی می‌کنند و کتاب و علم و دانش بخشی از آن است، نه همه‌ی آن.

اول مهر، آغاز کشت و زرع است که باید در همه‌ی ابعاد وجودی دانش‌آموزان صورت بگیرد؛ بذر انسانیت، تعهد، شادی، مسئولیت‌پذیری، مهربانی، صبوری، علم، هم‌زیستی مسالمت‌آمیز، صلح و همه‌ی ارزش‌ها و کرامت‌های انسانی باید به‌نحو مقتضی در دل و جان فرزندان این سرزمین شکوفا شود و این میسر نخواهد بود جز با توانمندی و باور و ایمان معلمان و خانواده‌ها به این اصول اساسی.

باشد که تلاش و مهربانی عصاره‌ی همیشه‌ی جانمان باشد و «مهر» برایمان نه آغازی دوباره، بلکه فرصتی برای یادآوری علم و انسانیت و در یک کلام زندگی باشد؛ چراکه روح «مهر» در همیشه‌ی زندگی‌مان جاری است.

یاد معلمانی که نور مهر و امید را در دل دانش‌آموزان این مرز و بوم روشن می‌کردند و کرونا آن‌ها را از ما گرفت، برای همیشه سبز است و داغ دانش‌آموزانی که قربانی این ویروس شدند، در دل‌ها باقی است. مهرتان ماندگار!